

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer kerstverhalen op www.verhalenvoorkerst.nl

Vast in de trein

Blij dat ik eindelijk in die fucking trein zit, dacht Selena. Wat een kutouders heb ik. Vooral mijn moeder is een kutwif. Sjezus, wat kan die zeiken zeg. Ben je vijftien en dan nog kun je je eigen leven niet bepalen. En dan is het morgen ook nog fucking Kerst. Blij dat ik dan alleen ben. Ze zoeken het maar uit.

Ondertussen keek Selena uit het raam en zag dat het weer steeds slechter werd. De sneeuw raasde langs het raam van de coupé, bomen bogen door, ondanks dat ze kaal waren, door de intens harde wind. Ze keek op haar telefoon. *Mama* stond er met tussen haakjes het getal zeven. Ze keek ook even op Nu.nl en zag dat het KNMI code oranje had afgegeven. Ze stopte haar telefoon weer weg. Over iets meer dan een uur zou ze een warme douche nemen in het goedkoopste hotel dat ze had kunnen vinden. Ze had in een opwelling geboekt tot na Kerstmis. Ze gniffelde, want ze had de creditcard van papa moeten gebruiken. Het afschrift kwam toch pas volgende maand, dus ze zouden niet weten waar ze uithing.

De deur van de coupé klapte open. Een vrolijk gezicht en een nog vrolijker stem riep: 'Kerstkaartjes alstublieft.'

Gatver, dacht Selena, terwijl ze in de zakken van haar jas graaide. Zonder de man aan te kijken stak ze haar hand uit met daarin haar kaartje.

'Dank u wel, jongedame. Een fijne reis verder en alvast een vrolijk kerstfeest.'

Selena bromde iets onverstaanbaars.

'Zo, dit was de laatste coupé van de trein en voor mij ook de laatste voor vandaag. Ik wens u allen fijne feestdagen,' zei de conducteur blij. 'Ik ga de machinist vergezellen.' Hij liep door de klapdeur en de Jingle Bells die hij had ingezet voor zichzelf, stierf met het dichtklappen van de coupédeur weg.

Selena liet haar blik even door de coupé glijden. Behalve zichzelf waren er nog drie andere mensen. Een vrouw van middelbare leeftijd die een puzzelboekje vasthield, een jonge vent met vlassig haar en een lange, roodachtige sik. Boven hem in het bagagerek lag een koffer in de vorm van een gitaar. De laatste was een oude man die met zijn hoofd tegen het raam aan zat te dommelen. Hij had zijn jas opgerold tot een soort kussentje. Zijn mond hing een

beetje open. Selena kreeg een flauwe glimlach rond haar mond. Net opa, dacht ze.

Ze voelde haar telefoon één keer trillen. Zou dat mama weer zijn? vroeg ze zich af. Ze keek op haar scherm, maar het was een pushbericht van Nu.nl. Het KNMI had code oranje omgezet in code rood. Dat betekent thuisblijven. Gelukkig was dat nog niet zo toen ik wegging dacht Selena. Het was slechts code geel geweest.

Ineens voelde ze een schokkerige beweging van de trein. Die werd gevolgd door een harde klap die ze niet goed thuis kon brengen. Ze keek om zich heen. De vrouw en de jongen keken ook op. De oude man werd even wakker, maar legde zijn hoofd snel weer tegen zijn zelf gefabriceerde kussen.

Het leek wel of de trein steeds langzamer reed. Zouden ze voor een rood sein staan? Selena keek door het raam of ze iets zag. De wind was zo hard en de sneeuw was zo heftig dat ze maar een paar meter kon kijken. Van wat ze kon zien stonden ze stil 'in the middle of nowhere'. Geen huizen, geen wegen, helemaal niets. De trein zou zo vast weer gaan rijden, stelde ze zichzelf gerust. Terwijl ze dat dacht, vielen de lichten uit.

Weer een pushbericht van Nu.nl. Selena las het en kon haar ogen niet geloven. *Door een nog onbekende oorzaak is de laatste coupé van een trein losgeschoten van de rest van de trein. Deze coupé staat nu op een moeilijk te bereiken plek. Door het barre weer wordt het nog moeilijker om het treinstel snel te bereiken.*

Wat? dacht Selena. Heb ik dat? Ze keek door de coupé. De mevrouw leek geen mobieltje te hebben, de oude man lag nog te slapen, maar de jongen keek bezorgd om zich heen.

Hij was de eerste die iets zei. 'Hebben jullie dat ook gelezen?' vroeg hij onzeker. Hij keek naar Selena en de mevrouw. Selena knikte, maar de mevrouw vroeg: 'Wat is er dan?' De jongen las het bericht voor.

'Da's niet zo mooi, maar ze komen ons vast snel redden.'

'Daar zou ik niet zo zeker van zijn,' zei de jongen. 'In het bericht staat dat we door de plek en het slechte weer moeilijk te bereiken zijn. Het gaat nog wel even duren.' Hij stond op en liep naar de oude man. Hij duwde zachtjes tegen zijn schouder en de man keek op. Ook aan hem vertelde de jongen in welk schuitje ze zaten. De

man ging rechtop zitten, schudde zijn jas uit en probeerde het met zijn handen een beetje te strijken. 'Nou, laten we hopen dat de catering dan zo nog langs komt,' zei hij met een guitig gezicht.

Die opmerking toverde een glimlach op het gezicht van Selena. Even zo snel was het glimlach weer verdwenen toen ze dacht aan de ruzies vanochtend. Zie je nou in wat voor ellende jullie me hebben gebracht, dacht ze. Eigen schuld als jullie mij nu missen en ik tot Nieuwjaar vastzit in deze fucking coupé.

'Ik ga 1-1-2 bellen,' zei de jongen en hij begon te toetsen. 'Politie graag,' hoorde Selena hem zeggen. Na een paar minuten hing hij op. 'Ze doen alles wat ze kunnen, maar het gaat nog wel even duren,' zei hij. Hij ging weer zitten.

Na een kwartiertje stond hij weer op. 'Zullen we bij elkaar gaan zitten?' vroeg hij. 'Daar kunnen we met zijn vieren zitten.' Hij wees naar de plek waar Selena zat. Tegenover haar waren inderdaad twee stoelen beschikbaar. Naast haar lag haar sporttas.

'Ik weet niet...' begon ze, maar de mevrouw was al opgestaan en de oude man maakte ook aanstalten. De jongen vroeg of hij haar sporttas op het bagagerek mocht leggen. Ze kon er voor haar gevoel niet onderuit, dus ze knikte. Hij ging naast haar zitten en legde zijn gitaarkoffer naast zich in het gangpad. De mevrouw kwam tegenover haar zitten en de oude man ging op de laatste overgebleven plek zitten.

Selena bleef naar buiten kijken. Ze wist niet of ze dit aangenaam moest vinden of niet. Ze wilde zwelgen in zelfmedelijden en daar kon ze niemand bij gebruiken.

'Ik ben Victor,' zei de jongen, maar mijn vrienden noemen me Vic.' 'Ik heet Rosalie, maar ik word vaak Roos genoemd,' zei de mevrouw met een glimlach.

'Nou, mijn naam ik Kees,' zei de oude man, 'en ik word vaak Kees genoemd.' Vic en Roos lachten, maar Selena bleef stoïcijns uit het raam kijken.

'En de jongedame,' vroeg Kees.

'Selena,' zei Selena afgemeten.

'En je wordt vast vaak Seleentje genoemd,' zei Kees.

Ze keek de man boos aan. Zo noemde haar ouders haar inderdaad vaak, maar wat had hij daarmee te maken.

De man maakte een afwerend gebaar en mompelde: 'Ik wist niet dat je kwaad werd.'

Buiten begon het donker te worden. Selena merkte ook dat het in de coupé kouder begon te worden. De verwarming is natuurlijk ook uitgevallen, dacht ze.

'Nu we weten hoe we heten, zal ik jullie vertellen waar ik op weg naartoe was,' zei Victor vrolijk. 'Dan leiden we elkaar af en komen we de tijd een beetje door.'

Selena voelde haar telefoon met tussenpozen trillen. Zal mijn moeder wel weer zijn, dacht ze boos. Ze negeerde het trillen en uiteindelijk hield haar telefoon zich stil.

'Zoals jullie zien, heb ik mijn gitaar bij me,' begon Victor. Hij wees op de zwarte koffer. 'Ik ben 23 en ik studeer aan het conservatorium, maar nu ben ik twee weken vrij. Ik was op weg naar een vakantiepark, waar ik de Kerst door zou brengen.'

Vast en zeker met een hoop vrienden en veel drank, dacht Selena. 'Dat doe ik elk jaar, sinds...' Hij slikte even. 'Sinds ik mijn ouders ben verloren.'

Selena keek even op. Dat had ze niet verwacht.

'Elk jaar ga ik naar hetzelfde huisje, want dat is de plek waar ik ze voor het laatst heb gezien.'

'Wat is er gebeurd met je ouders?' vroeg Roos.

'Ik was negentien en we zouden de Kerst daar doorbrengen. Mijn ouders zouden nog even samen boodschappen doen. Ik bleef in het huisje. Het was koud en het had geijzeld. Er kwam politie aan de deur met het bericht dat mijn ouders van de weg waren gegleden met fatale afloop.' Victor kreeg tranen in zijn ogen. 'Als een soort eerbetoon aan alle fijne herinneringen met ze, huur ik dus vanaf die tijd elk jaar hetzelfde huisje. Van het park weten ervan en houden dit altijd voor me vrij.'

Selena slikte even en keek hem even aan. Wat erg, dacht ze. Ze moest even aan haar eigen ouders denken. Zijn ouders waren vast en zeker veel leuker, dacht ze gefrustreerd. Ze keerde haar hoofd weer naar het raam. De duisternis was bijna helemaal ingevallen en nergens was ook maar een teken van leven. Niet eens een lichtje van een huis in de verte.

‘Wat erg voor je,’ zei Roos zacht.

‘Neem jij het stokje maar over,’ zei Victor snel.

‘Goed. Dat zal ik doen. Ik was op weg naar mijn dochter. Ik heb haar jaren niet gezien. Ze is nu 35 en ze heeft twee kleine kindjes. Ik ben dus oma, maar ook mijn kleinkinderen heb ik nog nooit gezien.’

Huh, dacht Selena. Je kleinkinderen nog nooit gezien? Ze kon zich niet voorstellen dat ze een opa en oma zou hebben die ze nog nooit zou hebben gezien. Ze draaide haar hoofd weg van het raam en keek naar Roos.

‘Ze is kortgeleden gescheiden,’ ging Roos verder. ‘Ze belde me huilend op dat ze er zo’n spijt van had dat ze me al die jaren had buitengesloten. Ik wist niet of ik boos of blij moest zijn, maar ja, je blijft een moeder. Je vergeeft haar. En nu zit ik hier. Op weg naar haar en naar mijn kleinkinderen om samen Kerstmis te vieren.’

‘Hoe heten je kleinkinderen?’ vroeg Kees.

‘De oudste is een meisje en heet Roos,’ zei Rosalie met tranen in haar ogen. ‘De jongste is een jongen met het Syndroom van Down. Hij heet Mick. Roos is de rustigste van de twee en Mick is een vrolijke doerak als ik mijn dochter mag geloven. Ik kan niet wachten om die twee in mijn armen te sluiten.’

Selena moest denken aan haar logeerpartijtjes bij opa en oma. Die mist ze nog weleens. Koekjes bakken, spelletjes doen, stoeien met opa, wandelen met oma. Maar ja, dan moet je net een pa en ma hebben zoals die van mij, dacht ze. Maar de ergste boosheid leek weg te zijn geëbd.

‘Zal ik het spreekwoordelijke stokje nu maar overnemen?’ vroeg Kees. Vic en Roos knikten. Selena zei niets, maar vond het wel best. ‘Zoals jullie zien, ben ik een oude man. Ik ben 72. Mijn vrouw is jaren geleden overleden en ik ben op weg naar huis. Ik was op bezoek bij mijn zus. Eén dagje hoor. Ze praat zoveel op een dag dat je voor een week genoeg hebt.’ Hij lachte om zijn eigen grap. ‘Ik heb geen kinderen. Dat spijt me weleens, maar het zat er gewoon niet in voor ons. We hebben van alles geprobeerd.’

Selena vond dat wel zielig. ‘Bent u dan helemaal alleen met Kerst?’ vroeg ze voorzichtig.

Hij keek haar aan met zijn vriendelijke, grijze ogen. 'Ja, meissie. Leuk is anders, maar ja, je went eraan na al die jaren. O ja, enne, geen u hoor. Ik ben gewoon Kees. Ook voor een snotneus zoals jij.' Weer moest hij lachen.

Selena lachte ook een beetje en vroeg zich af hoe iemand zo vrolijk kon blijven als je zo lang alleen bent.

'Maarre, nu ben jij aan de beurt. Ik hoop dat jouw verhaal leuker is. Ben je op weg naar huis voor een fijne Kerst met je familie?'

Opeens schaamde Selena zich. Ze voelde drie paar verwachtingsvolle ogen prikken op haar. Ze slikte en zei zacht: 'Nou, eigenlijk niet.'

'Er zit je iets dwars,' zei Roos. 'Vertel het maar, kind.'

Selena vertelde over haar ruzies thuis en hoe vooral haar moeder haar soms tot waanzin dreef. Ze wist niet eens meer waar de ruzie van vanochtend precies over ging, maar ze was zo boos en het zo zat dat ze in een opwelling met haar vaders creditcard een goedkope hotelkamer had geboekt waar ze nu in haar eentje de Kerst door zou brengen.

'Tja, die ouders soms ook,' zei Kees.

Selena knikte, maar zei ook: 'Maar als ik dan jullie verhalen hoor, dan...'

'Nee, nee,' onderbrak Kees haar. 'Zo werkt dat niet. Jij hebt jouw leed op dit moment. Wij het onze. Dat mag je niet vergelijken. Ik ben 72, en jij bent...?'

'Vijftien,' antwoordde Selena.

'Meer dan vijftig jaar verschil tussen ons. Ook ik heb mijn ouders geregeld vervloekt. Roos ongetwijfeld ook en ik denk zelfs Vic hier.' Beiden knikten ze.

'Het hoort er allemaal bij. Als je elkaar vroeg of laat maar kunt vergeven.'

Selena kreeg tranen in haar ogen. Vergeven. Ze wist niet of...

'Zal ik een liedje spelen?' vroeg Victor plotseling, terwijl hij zijn gitaarkoffer openritste. 'Het is tenslotte bijna Kerst.'

Hij stemde zijn gitaar en begon een intro. Selena herkende het liedje. Het was Stille Nacht. Victor begon zachtjes te zingen. Zijn stem was tegelijk mannelijk en engelachtig, vond Selena. Haar gedachten gingen terug naar haar jonge jaren. Ze zat bij de

kerstboom op papa's schoot. Mama zong ook Stille Nacht en papa wiegde haar op zijn schoot heen-en-weer op de klanken. Mama kon heel mooi zingen. Ze zong eigenlijk haast nooit meer. Selena wist niet waarom, maar ze realiseerde zich ineens dat ze het miste. Ze miste de gezelligheid, samen lachen, cadeautjes uitpakken en lekker eten. Ze miste haar vader en moeder. Tranen stroomden over haar wangen. Wat had ze gedaan? Nu zat ze hier. In een godvergeten treinstel dat niet bereikbaar was voor de hulpdiensten. Het was koud en donker.

Ze voelde een hand op haar schouder. Het was de hand van Kees. 'Het komt wel goed, meissie.'

Vic speelde nog wat kerstliedjes. Na ongeveer een halfuur hoorden ze geschreeuw. Allemaal keken ze op. Ze zagen het schijnsel van zaklantaarns en de schaduwen die daardoor werden gemaakt. Er werd een koevoet tussen de deuren van het treinstel gezet en deze werden opengewrikt.

'Volgens mij hebben ze ons eindelijk gevonden,' zei Kees. 'Ik hoop dat er catering bij is.'

Er kwamen mensen van de hulpdiensten binnen. Ze vroegen of ze in orde waren. Ze kregen warme soep en hun namen werden gevraagd. Ze werden naar buiten geholpen. Daar stond een helikopter klaar die ze naar een plek bracht van waar ze met politieauto's daarheen werden gebracht waar ze maar naartoe wilden.

'Dank jullie wel,' bracht Selena uit. Ze keek Vic, Roos en Kees een voor een aan.

'Het is al goed meissie,' zei Kees. 'Wij redden ons wel. Ga maar.'

Ze zat achterin in de politieauto. Ze keek nog even om en zag de drie kleiner worden. Ze draaide zich weer terug en pakte haar telefoon. Ze drukte het nummer van haar moeder in. Na één keer overgaan, nam haar moeder op.

'Met Seleentje. Ik zat in dat treinstel. Zeg maar niets, mama. Het spijt me zo.' Tranen biggelden over haar wangen. 'Ik kom naar huis.'

Wil je alsjeblieft Stille Nacht voor me zingen? Ja, nu, door de telefoon.'

Naast dat ik de schrijver ben van deze kerstverhalen, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.nl/justin, en schrijf ik voor www.sinterklaasverhalen.nl.